

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 kwietnia 2023 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 21 lipca 2011 r., sygn. akt II AKa 96/11,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 20 grudnia 2010 r., sygn. akt IV K 96/10

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 lutego 2023 r. P. G. wniósł m.in. o wznowienie postępowania zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lipca 2011 r., sygn. akt II AKa 96/11, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2010 r., sygn. akt IV K 96/10 (w zakresie wznowienia postępowania odnośnie do wskazanych w piśmie wyroków Sądów Rejonowych, wniosek skazanego przekazano tym Sądom celem nadania mu biegu), domagając się ponadto wyznaczenia mu obrońcy z urzędu dla celów postępowania wznowieniowego.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Przypomnieć trzeba, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Z kolei w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym wniosku P. G., powołując się na podstawę z art. 540 § 2 k.p.k. jako powód wznowienia podał rozstrzygnięcie zapadłe w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 kwietnia 2019 r., K 14/17, dotyczące art. 86 § 4 k.k.

Jeżeli wniosek o wznowienie postępowania skazanego odczytywać tak, że domaga się on wznowienia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, to skazany nie podaje, o jakie postępowanie, zakończone jakim wyrokiem łącznym mu konkretnie chodzi. Akta sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi o sygn. IV K 96/10 nie zawierają żadnego wyroku łącznego, który obejmowałby prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2010 r., sygn. akt IV K 96/10. W aktach sprawy jest natomiast zamieszczone postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2012 r., sygn. akt IV K 260/11, wydane wskutek wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego, które obejmuje również wskazany wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2010 r., jednak postanowieniem tym umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego, wobec niestwierdzenia warunków do jego wydania (k. 1096-1098). Tym samym do tego postanowienia nie

znajduje w żadnym razie zastosowania wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Gdyby z kolei przedmiotowy wniosek o wznowienie postępowania czytać tak, że skazanemu idzie o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lipca 2011 r., sygn. akt II AKa 96/11, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2010 r., sygn. akt IV K 96/10, to i do tego postępowania ów wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie znajduje zastosowania, skoro dotyczy on orzekania kary łącznej w wyroku łącznym.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, wobec stwierdzenia, że z treści wniosku o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność, zdecydował o odmowie jego przyjęcia. Podkreślenia przy tym wymaga, że regulacja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.

[SOP]

[a!]